ADRESS:
Generalsekreterare Rénée Lamberet
AIT, CNT, 39 rue de la Tour d'Auvergne
PARIS IXe
FRANKRIKE

INTERNATIONELLA ARBETAR-ASSOCIATIONEN
ASSOCIATION INTERNATIONALE des TRAVAILLEURS
INTERNATIONAL WORKING MEN'S ASSOCIATION
INTERNATIONALE ARBEITER-ASSOZIATION
ASOCIACION INTERNACIONAL DE LOS TRABAJADORES
ASSOCIAZIONE INTERNAZIONALE DEI LAVORETORI

Paris i januari 1954

Produktiviteten

Sedan den ryska revolutionen (som medfört enpartistaten) tenderar friheten i ordets vidaste betydelse att försvinna i virrvarret av den moderna statens lagstiftning, som får ersätta de gamla metoder som människans och kollektiviteternas moraliska och sociala kodex tidigare varit byggd på.

Framförallt sedan det senaste kriget befinner sig friheten överallt på återtåg: allt går under i statsdirigering, allt orienterar sig mot ett intensifierat näringsliv och stegrad produktivitet.

Mänskligheten har efter kriget blivit mindre idealistisk; den förlorar förtroendet till sig själv; allting hänskjutes till staten. Inom de ekonomiska organisationerna får politiken ersätta det ekonomiska livet och man fäster sig mera vid materiella vinster, vid lönefrågor än vid moraliska och kulturella krav. Mänskligheten är mera obekymrad än vid seklets början; även arbetarna har genom en skicklig politik från regeringarnas och kapitalismens sida orienterat sig mot lätta framgångar, den minst möjliga ansträngningen och anförtror nu i stigande utsträckning sina materiella och moraliska intressen helt åt de fackliga funktionärerna. På det sättet bereds terrängen för ny utsugning, man profiterar på arbetarnas försummelser och likgiltighet, d.v.s. alla arbetande människors. Alla förhoppningar koncentreras på tekniska framsteg, på de resultat som kan framspringa ur de forskningar som genomförs inom företagens undersökningslaboratorier, och på de byråkratiska funktionernas nya organisationsformer - organisationer inom vilka parvenyer och oförmögna ingår förbund med varandra på bekostnad av det fysiska arbetet.

Framsteget försiggår inom ramen för ett fruktansvärt kaos som finanskapitalismen och staten söker ordna medelst produktiviteten; men deras ekonomiska dirigering är samtidigt stakanovism och korporativism i renaste form. Inget av de offentliga organ som berömmer produktiviteten kan inge arbetarna förtroende: de kapitalistiska stater som förklarar sig bekämpa Sovjetunionen skyndar sig att tillämpa dess metoder. FN är inte en federation av nationer i enlighet med våra uppfattningar om federalism, som går ut på att var och en har samma rättigheter och plikter; FN är i stället bara ett uttryck för stormakternas regeringsintressen. I deras uttalanden om ekonomiska och sociala problem återfinner man således samma negativa sidor som de som alltid framträtt på diplomatiska konferenser med deras föråldrade politiska metoder.

Den statsdirigering som predikats av kommunisterna och nu övertagits av socialdemokraterna och demokraterna, är början till nya former av industriell och komersiell utsugning: de som profiterar på produktivitetsplanerna gör propaganda för detta patentrecept som ska sätta på fötter igen även de minst dugliga företagen såsom t.ex. dem

som ingår i de förstatligade industrierna - och det gör man genom att i dessa företag introducera kapitalismens kännetecken och dess mentalitet: profitsträvandet, metoden att beräkna vad de traditionella metoderna kostar, och allt detta alltid under profitens synvinkel; man tillämpar konkurrensprincipen även inom företaget, mellan likartade företag och utåt för att erövra nya marknader hos de otillräckligt utvecklade folken. Men har denna anda inte varit upprinnelsen till talrika krig i mänskligheten historia?

Avsikten med det hela är att uppnå "hjärtligt samförstånd" mellan kapital och arbete - samma formel som är så omtyckt i alla totalitära och fascistiska stater. Den nya, moderna utsugningsteknik som tillämpas mot arbetarna, består i att brutalisera dem till den grad att de inte längre tänker på någonting annat än på högre löner: de fångas i produktivitetens lim på samma sätt som flugorna - de vilseledas av en illusion. Se där ett problem som de aktiva fackliga krafterna skulle studera intensivt!

Medelst produktivitetens system skapar man nya löneskillnader inom en och samma yrkesgrupp, man driver arbetarna till att göra "specialarbete" på samma sätt som de en gång uppmanades till mera arbete i största allmänhet - och resultatet är att flertalet kapabla arbetare inte längre tänker på någonting annat än den övertid som de kan göra samt på arbetstempot, premier m.m. för att uppnå största arbetsprestation och motsvarande högsta betalning tillsammans med den högsta möjliga produktivitet. Produktivitetsiden avskaffar faktiskt kravet på arbetstidens förkortning, men dess avkastning går nästan uteslutande till finansmännen, vare det privatsektorns eller det förstatligade näringslivets representanter som i sin tur måste finansiera investeringskomedin.

Från vår synpunkt är produktiviteten, denna kautschuckidé, en ny form av slaveri, som inom alla yrken inför nya kategoriklyvningar, som är till den grad komplicerade att de flesta arbetare inte förstår dem och t.o.m. de fackliga funktionärerna inte längre kan förklara dem på offentliga möten.

Vi är långt ifrån den gamla devisen "lika lön för lika arbete", eftersom maskinen inte ger samma resultat för den ena och den andra - resultaten beror på ett flertal faktorer såsom maskinens tillstånd och skickligheten hos den som betjänar den; men även den skicklige arbetaren är beroende av verktygens förnyelse i samband med genomförandet av den stora landsomfattande produktivitetsplanen, och till dess får han nöja sig med låglön. Man gör stor reklam för yrkesskolningen, för kampen mot arbetslösheten, men man säger ingenting om att tack vare hjälpkassornas existens ett stort antal arbetare stannar kvar i ett tillstånd av evig halvarbetslöshet; detta innebär en växande brist på jämvikt mellan en större produktivitet och undernäringen hos det stora flertalet arbetare som inte kan uppnå erkännande som högkvalificerade.

Å andra sidan kräver produktivitetskampanjen en sträng centralisering - hela produktionen och distributionen systematiseras med alla medel. Både producenten och konsumenten blir kuggar i statsmaskineriet som alltmer inskränker den individuella och kollektiva friheten; uniformeringen - med tanke på högre profit och större produktionsavkastning - dödar det estetiska behovet, konsten, smaken för det sköna och sinnet för ett välgjort arbete. Alltsammans bildar ett nytt hot mot arbetarnas framtid i alla yrken och industrier: produktivitetsidealet åsidosätter personlighetskravet i profitens intresse.

Gent emot den politiserade fackföreningsrörelsen som inlemmar arbetarna i dessa planer, har IAAs revolutionära syndikalism sedan länge fastställt sin egen attityd, påvisat sina mål och kampmedel, som i dag mer än någonsin motsvarar arbetarnas verkliga intressen.

IAA har alltid krävt och kommer alltid att kräva en stör-

re produktionsavkastning, d.v.s. en högre produktionsmängd och bättre produkter, och samtidigt upphörandet av parasitära och överflödiga produktionsgrenar. Vi har gått in för skapandet av överflöd, men under ett grundläggande villkor: att överflödet står till allmänhetens förfogande och inte bara en utvald skara. Hela världen och inte ett land eller en bråkdel av någon kontinent ska ha nytta av det. Genom en rättvis fördelning (i stället för kategoriklyvning, konkurrens och krig) gäller det att bekämpa undernäringen och bostadseländet och tillfredsställa allas behov så att i kulturens och humanismens tecken friheten blir återställd, vilket endast är möjligt under villkor att det bestående samhällets statliga, kapitalistiska och nationalistiska struktur avskaffas.

R. Lamberet

I FRANCOS FÄNGELSER

(IAA) Följande informationer kompletterar de uppgifter vi publicerat i vårt föregående nummer om läget i de spanska fängelserna:

- För någon tid sedan invigdes i Madrid ett psykiatriskt sjukhus. Vid detta tillfälle genomförde veckotidningen "Redención", utgiven av Patronato de la Merced, en tidning för fängelseinternerna, en fantastisk reklamkampanj för det nya sjukhuset, dit alla sinnessjuka fångar skulle överföras. Nå, i San Miguel de los Reyes finns två fångar i detta tillstånd. Så är fallet sedan två år tillbaka, utan att fängelsets direktör eller läkare på något sätt brytt sig om saken - om det inte var för att skada dessa fångar såsom det skett med den sinnessjuke Villatarazana. För ungefär tre månader sedan begav sig denne man ut på fängelsets gård där också direktören just befann sig. Fången gick över gården utan att tänka på någonting och utan att hälsa, medan i själva verket hälsning är föreskriven i detta fall (hälsningen består i att fången får stå i givakt och orörlig så länge som direktören befinner sig på gården eller inom galleriet). Direktören lät kalla på V. och gav order om att denne skulle rakas på huvudet, varpå fången svarade: "Hertigen av Katalonien låter inte klippa av sig håret".

Vilken människa som helst skulle förstått ett sådant svar. Skulle förstått att det rörde sig om en sjuk människa, och att det inte fanns anledning att göra stor affär av saken. Men direktören ifråga är ju ingen vanlig människa. Han svarade med att kasta fången i straffcell.

Tjänstechefen gjorde stora ansträngningar att övertyga direktören om att de rörde sig om en sinnesjuk person. Resultatet blev att mannen internerades i avdelningen för farliga fångar, där han sedan dess inte haft tillfälle att promenera utanför cellen för att njuta av luft och sol. Men ingenting har gjorts för att överföra mannen till det uppreklamerade sinnesjukhuset. De två fångar som det här är tal om är fredliga och ofarliga, vilket låter förmoda att de skulle kunna botas under lämplig övervakning och genom passande metoder. Men på grund av direktörens och läkarens brottsliga likgiltighet blir deras tillstånd allt värre. De två männen har barn hemma och skulle säkert kunna räddas till ett normalt liv.

Francosystemet har gjort stor propaganda för det så kallade fängelsearbetet under påpekande att de fångar som arbetar i fängelseverkstäderna är att jämställa med vanliga löntagare och fria arbetare, att de dessutom får familjeunderstöd, dyrtidstillägg och andra liknande förmåner. Men verkligheten är en annan och propagandan låter påskina. Såsom exempel framstår verkstäderna i San Miguel de los Reyes.

Sedan någon tid tillbaka är snickeriverkstaden i San Miguel de los Reyes utarrenderad till Vicente Simc Izquierdo, som bedriver den under egen regi. Arbetarna är fångar som vid verkstadens inrättande av direktören utlovats riklig betalning. De som utförde ackordsarbete skulle kunna nå upp till goda inkomster. Men det utlovade har inte inträffat och ingen av fängelsets egna bestämmelser har iakttagits inom verkstaden. I början påpekade företagaren, direktören och tjänstechefen, att flertalet arbetare i verkstaden inte var yrkesvana och att man förlorade mycket på att undervisa dem. Men denna period är över, personalen arbetar på samma sätt som i vilken annan verkstad som helst ute i frihet-en, men fångarnas löner har knappast blivit högre. Här några exempel:

Träsvarvare 10 pesetas per dag; arbetare vid den mekaniska sågen 7:50; olika kategorier grovarbetare mellan 5.00 och 3.50 pesetas. Dessa löner betalas i maskinsalen; lackerare, arbetare som monterar ihop sängar och stolar, arbetar på ackord och kommer knappast upp till 75 pesetas i veckan.

På alla reklamationer om understöd och olika tillägg svarar direktören att han inte vet någonting av allt detta och att ingenting kan betalas. Han avböjer att uppställa en löneskala som skulle kunna tillfredsställa fångarna. Direktörens medansvar för allt detta är uppenbart. Säkert är han, utan Fångvårdsstyrelsens medgivande, personligen intresserad av ekonomiska fördelar som företagaren ifråga skaffat honom.

Följande fakta talar sitt tydliga språk:

Man vet att hela Spanien är underkastat stora inskränkningar beträffande förbrukning av elkraft som omfattar hela industrin. Således är även fängelset under fyra dagar varje vecka underkastat sådana inskränkningar, men med hänsyn till fängelsets särskilda situation har direktören hos regeringen begärt tillstånd att få slippa dessa restriktioner. Regeringen gick med på hans begäran, vilket innebär att företagaren inom fängelset kan låta sina maskiner arbeta medan stadens övriga industrier är overksamma. Fängelset producerar, säljer och kringgår statens bestämmelser om elförbrukningen.

Med fin ironi har fångarna döpt verkstaden till "Guinea", med tanke på det slav- och utsugningssystem som råder i Franco-Spaniens fängelser och som där också tillämpas mot de antifascistiska fångarna.

Även hälsovården och hälsotillståndet i San Miguel de los Reyes är rent av skändliga.

Läkaren Ramón Caballe är en man utan skrupler och utan intresse, och han samarbetar med en direktör som inte vill ha några sjuka i sin anstält. Och därför har han vidtagit ett antal åtgärder - den ena värre än den andra.

För det första utesluts varje fånge, som tillbringar mer än två veckor i sjukstugan, från varje straffnedsättning. Om sjukdomen uppkommit under verkstadsarbetet som en följd av eller i samband med direktörens utsugningsmetoder, om det rör sig om tbc - det spelar ingen roll. I gengäld för dessa kroppsliga lidanden fördröjer den "fromme" direktören fångarnas frigivning - de som blir sjuka får stanna längre i fängelset.

En annan åtgärd är att tuberkulösa fångar inte längre skickas till Tbc-dispensären i Valencia eller till medicinska fakulteten för att där genomgå specialbehandling. Under den föregående direktörens tid skickades varje vecka tre fångar till Valencia. Idag har allt detta upphört och eftersom läkaren inte erkänner någon som sjuk, är lungsotspatienterna helt övergivna,

och även sådana fångar som skulle kunna botas får vara utan hjälp. Endast med hög feber får man tillträde till sjukstugan.

Eftersom alla dessa åtgärder inte räcker till för att effektivt tömma sjukstugan, kräver direktören av läkaren att han skall skriva ut de som inte befinner sig i livsfara. Många lungsjuka och andra svårt sjuka skickas tillbaka till fängelset så snart som febern gått ned. De får sedan återvända till sjukstugan när blodstörtningarna börjar och mycket hopp om livets återfående inte kvarstår.

Direktören ingriper också i fångarnas förbindelser med familjen - de som har sjuka fångar inom anstalten får stå sist i kön innan de får tillfälle att besöka dem. När någon vänder sig till direktörn för att peka på de skador som detta system medför, svarar han: "Jag vet att jag förorsakar nackdelar för er och jag gör det med avsikt, ty därigenom kan jag tvinga många att lämna sjukstugan."

Efter dessa principer förvaltas fängelsets sjukstuga där läkaren bara är ett verktyg i en grym direktörs händer - han har inget ansvar och förstår sig heller inte på sitt yrke. För honom finns bara friska eller döda fångar, men inga sjuka.

Förhållandena i San Miguel de los Reyes är avslöjande för tillståndet i det francospanska fängelseväsendet i största allmänhet.

Justitieminister Iturmendi och Fångvårdsstyrelsen lovprisar inför utländska undersökningskommissioner den behandling som de antifascistiska politiska fångarna får i landets straffanstalter. Sanningen om dessa institutioner för människoplågande, om dessa orättvisans fästningar förtydligas av San Miguel de los Reyes.

Uppgifter som anlänt från andra spanska straffanstalter ger rikliga bevis på samma förhållanden: kroppsstraff, dålig mat, tvång att besöka religiösa tillställningar, läsförbud, brist på vård och hygien är kännetecknande överallt. Samma metoder tillämpas mot kvinnor; kvinnor som dömts för antifascistisk verksamhet behandlas inte bättre än de övriga - tvärtom, de trakasseras värre.

::

Arbete för Amerika i Spanien

(IAA) Varje långivare kräver ränta på det utlånade beloppet. "Det generösa Amerika", "Spaniens räddare" , hjälper vid Spaniens återuppbyggande och industriella utrustning och tar betalt för det i form av gruvarbetarnas svett: i enlighet med ett dekret som utkommit i december månad har gruvarbetarnas sextimmarsdag avskaffats och arbetsdagen från och med 1954 fastställts till åtta timmar, utan löneförhöjning.

Denna åtgärd, som gruvarbetarna ensamma får betala kostnaderna för, är helt till fördel för den storindustri som alltid gett stöd åt Franco för att få och kunna behålla kontrollen över Spaniens mineralrikedomar.

Se här hur francostaten protegerar arbetarna!

::

Francoregimens symbol

(IAA) Arbetet med uppbyggandet av Madriduniversitetskvarter fortsätter feberaktigt i Moncloa. På denna terräng utspelade sig de mest tragiska händelserna under Madrids försvar mot det fascistiskt-militaristiska upproret. För att förhärliga sitt blodiga terrorvälde, låter "caudillon" utföra arbetet av politiska och sociala fångar. Bl.a. upprättas där en triumfbåge som kommer att bli 47 meter hög och ska krönas av Francos staty. Detta kolossalmonument, som knappast gör heder åt sin skapare, skulptören Capuz, kommer också att smyckas med en bevingad segerstaty.

Lite på avstånd därifrån, på esplanaden framför studenthuset, kommer ett annat monument att resas för att hedra falangens grundare, José Antonio Primo de Rivera. Och mitt emot den nya universitetskyrkan, som ska stå under skydd av Tomas ab Aquino, ett tredje som tillägnas den ökände kardinal Cisneros.

Det vore att önska att byggnadsarbetarna saboterade alla dessa attentat mot spanska folkets konst och kultur. Vi uppmanar alla arbetare som mot sin vilja tvingas utföra arbeten som de avskyr, att modigt protestera genom att utföra ett dåligt arbete. Ni byggnadsarbetare i Madrid, gör arbetet ifråga så att det hela störtar samman med regimen! Kom ihåg att alla arbetare som tillhör IAA står vid er sida och att vi kommer att segra genom samfälld aktion.

::

Ett nytt pressorgan

för CNT i Exilen:

Solidaridad Obreras Litterära Bilaga

(IAA) Ett nytt organ för den spanska anarkosyndikalismen i exilen har utkommit. Publikationen presenterar sig själv så här:

"Genom att utge tidningen Solidaridad Obreras Litterära Bilaga, tror vi oss uppfylla en viktig plikt. Våra år i exilen går förbi, vi är upptagna med mångsidig verksamhet, vi får inga tillfällen att samla oss till en återblick på våra insatser, på gott och ont. Det har utkommit tidningar och tidskrifter, framförallt i Frankrike, och de har fyllt sin uppgift och gör det fortfarande - för att säkra våra organisationers funktion, för att vidmakthålla tron på våra idéer - de idéer för vilkas försvar vi har tvingats lämna vårt land. Men efter vår mening är allt detta otillräckligt; emigrationen förnedrar sig när den inte erkänner sig själv. Och vi påstår att den inte känner sig själv av följande skäl:

Förutom det allmänt erkända arbete och de insatser som spanska arbetare presterar i verkstäderna och på fälten i de länder där de lever som emigranter, förekommer en annan verksamhet som helt orättvist tystats ned och som det inte talas om: alla de insatser som utförd av konstnärerna, professorerna, författarna och teknikerna som lever och verkar kringströdda på den gamla och de nya kontinenterna...."

Vi önskar denna nya försvarare av våra idéer ett långt liv och möjligheter att förverkliga sina planer och löften. Den nya publikationens 16 sidor är fyllda med material om konst, olika illustrerade artiklar av omväxlande innehåll. Kamrater och organisationer inom IAA, prenumerera på Suplemento Literario de Solidaridad Obrera, 24 rue Sainte Marthe, PARIS Xe, Frankrike.

::

Artister och amatörer hjälper

de gamla och Francos fångar

(IAA) Spanska CNTs artistgrupper i exilen utvecklar under denna vinter en stor verksamhet för att hjälpa gamla och fängslade kamrater i Franco-spanien. Teaterföreställningar och folkdanser förekommer lite varstans i Frankrike där det finns större grupper spanska emigranter. Prestationerna är anmärkningsvärt bra. Den hjälpverksamhet som på detta sätt genomförs är effektiv, trots att det här endast rör sig om amatörer som ägnar sig åt artistisk verksamhet under sin fritid.

SIA deltar också i denna verksamhet.

Det vore önskvärt om alla sektioner inom vår internationsocial kunde utveckla en liknande verksamhet till hjälp både för den sociala kampens offer som för att stödja IAAs verksamhet.

SIA har i år som förr om åren utgivit sin kalender. Konstnären Call har utfört originalet till en färgreproduktion på densamma. Varje månadssida innehåller en populärvetskaplig framställning. Adress: Calendrier de SIA, 21 rue Palaprat, Toulouse (HG), Frankrike.

::

Confédération Nationale du Travail - Frankrike

(IAA) Arbetarna i Frankrike börjar röra på sig. Men olyckligtvis influeras de av tomma slagord och politiska bedrägerier under sin kamp mot de eländiga lönerna. Franska CNTs syndikat reagerar häftigt mot denna av partipolitik förgiftade atmosfär. CNT-F betonar sina egna övertygelser och sina principer både genom att utge manifest och även inom ramen för interna bulletiner ur vilka vi här återger följande utdrag.

Fackföreningsrepresentanterna

och arbetarnas låga löner

Detta är vi inte med på! I de kretsar som brukar kalla sig för fackliga, men som ändå accepterar de idag förhärskande partipolitiska metoderna, är det en allmän uppfattning att de sociala problem, som idag ska lösas, är till den grad invecklade att endast sådana fackliga representanter som samlat stor visdom på den politiska ekonomins område, kan vara istånd att diskutera dem, att lösa dessa problem och att tillfredsställa de metaeriella och intellektuella behoven hos den stora del av befolkningen i vårt land som kallar sig för lönearbetare.

Att arbetarens mage skriker av svält, att husmödrarnas portmonäer blir allt tommare för varje dag som går; att arbetaren får det allt sämre - allt detta är i våra fackliga pampars ögon inte tillräckligt för att bevisa, att arbetarnas och de anställdas löner, både i den offentliga sektorn och i privatindustrin, är alldeles för låga. I stället anser man att endast en djuplodande undersökning av priserna på 213 konsumtionsartiklar, som sammanställts med vidlyftig fantasi, kan bilda grundvalen för att utan misstag och med rättvisa konstatera vilken lön som skulle kunna tillfredsställa behoven hos den proletär som kallas för grovarbetare.

På de flesta områden har skörden under år 1953 givit större resultat än vanligt.

För den genomsnittliga produktionen före kriget är vissa siffror ännu mera talande.

1953 var överskottet för vete 6 miloner quintal (en quintal är 50 kg) och för korn 11 miljoner quintal.

Vi enkla själar tror att det under sådana förhållanden är både dumt och omänskligt att fastställa lönerna till vissa minimibelopp under vilka det är helt omöjligt att leva.

Metallarbetaresyndikatet.

::

Till arbetarna inom

företaget Hutchinson

Strejken är ett oemotståndligt vapen, som även bevarat hela sitt värde. Men för att inte skada själva vapnet, måste man veta hur det lämpligen ska begagnas.

Partiella strejker, strejker av enstaka yrkesgrupper och tidsbegränsade strejker, är nästan alltid skadliga för alla, och under vissa förhållanden, under en "död säsong" t.ex. kan de t.o.m. vara till stor nytta för företagarna i stället för att "tvinga dem på knä".

Vilken nytta har ni haft av de feberaktiga strejker som startats under år 1953 och som gått under olika slags meningslösa slagord? Ingen nytta alls! Särskilt när man ser på de risker och förluster som de medfört.

Den självmedvetne arbetaren måste handla ansvarsfullt för att förbättra sina sociala förhållanden i stället för att låta förvandla sig till ett passivt offer i den sociala kampen. För att bringa någon nytta måste strejken alltid föras utan tidsbegränsning, såsom generalstrejk inom ett helt företag samt om möjligt i landsomfattande och t.o.m. internationell skala. Den måste utbryta under högkonjunktur omedelbart efter en avlöningsdag och bör ha mål som det lönar sig att slåss för, och som alla kan slåss för. Franska CNT varnar er för de "krigspropagandister" som inte tvekar att kasta er i alla möjliga slags äventyr, endast för att "rädda ansiktet" på sin skamfilade fackliga organisation! CNT är opolitisk, oberoende från alla filosofiska och religiösa organisationer och har inget annat mål än det att införa den ekonomiska likställdheten. Endast den organisationen kan tillfredsställa era behov. Anslut er till CNT! Läs dess tidning Le Combat Syndicaliste!

CNTs driftsektion

Utsugna arbetare -

läs det här uppmärksamt!

Din årsbalans är katastrofal. Perspektiven för det nya året är ännu mera förtvivlade och de politiska eller ekonomiska tillställningar som är att vänta kommer inte att förbättra ditt öde.

Lönerna går ner och är redan otillräckliga. Prisnivån stiger alltjämt. Arbetslösheten fortsätter och tilltar. Dessa villkor påtvingas dig av kapitalismen.. Och så kommer det att fortsätta. Varför?

Därför att du är så bekväm att tro på en enkel lösning: du väntar ett under eller tror på partiella reformer, som måste bli fruktlösa.

Du måste förstå att utsugarna inte släpper sina privilegier utan att de tvingas därtill och att det gäller att mar-

schera framåt för att vinna den minsta fördel. Vi får inte längre låta oss kloroformeras av parlamentarismen. Vi måste handla direkt, ja, direkt, i enlighet med den revolutionära syndikalismens principer, utan att låta oss influera av de nationella intressen som strider om världsmarknaderna på bekostnad av arbetarna...

Vi frågar oss: vem har nytta av brottet? Det är klart att freden inte kan skapas av profitörerna. Den måste tvingas fram av offren till masslaktandet: arbetarna i alla länder, enade inom ramen för en enda organisation: I A A .

Även ifråga om ekonomiska dagskrav, när det gäller att förbättra lönerna och arbetsvillkoren, finns det för dig inget val mellan olika produktionsmetoder hos de stora industriländerna, lika lite som man väljer mellan pest och kolera.

Allt detta måste bli annorlunda säger du? Riktigt! Alla försök att reformera eländet har visat sig leda till ingenting.

Relationen mellan löner och priser: se här ännu en gammal klyscha. Erfarenheterna visar att när lönerna klättrar uppför trappan, så åker priserna hiss. Och under denna utveckling lider alltid de lägsta löner. Prisstegringen går ut över nödvändighetsvarorna. Medan de kategorier som har högre löner ännu har råd till vissa lyxvaror, räcker det hos de lägre betalda inte längre till maten.

Livet är ingen vacker saga och vill man ändra en social organisation, så behövs de medel som är nödvändiga därtill, och man måste disponera de maktmedel som operationens genomförande kräver.

I vår tid är arbetet organiserat efter mervärdeprincipen, d.v.s. att endast några få privilegierade skördar dess avkastning, medan periodiska kriser uppstår och elände framspringer ur dem. Detta system måste ersättas med en ny organisation som inte tillåter några profitörer och i stället grundas på konsumenternas behov. Den måste stå under arbetarnas kontroll, och dessa måste delta i produktionsmedlens förvaltning.

Det är den revolutionära syndikalismens mål och tillförsäkra människan den nödvändiga livsgrunden och att göra henne till personlighet. Arbetarna måste allvarligt studera dess lära och ideal.

Du är förpliktigad att organisera dig till kampen, för att erövra ett värdigare liv åt dig och dina barn. Såsom ett första steg i denna kamp får du nu omedelbart gå in för följande krav:

En effektiv höjning av grundlönen till 35.000 fr.(utan hänsyn till den genomsnittsbudget som tillverkats av de fackliga humoristerna). Bibehållandet av 40-timmarsveckan såsom övergång till sextimmarsdagen (ett krav som inte alls är demagogiskt: i Australien och Nya Zeeland t.ex. är arbetsveckan 35 timmar).

Allmän folkpension vid 50 års ålder på grundval av den garanterade grundlönen (även i detta krav finns ingenting demagogiskt. De helt improduktiva yrkesmilitärerna pensioneras efter 15 års tjänst).

Om du läst denna korta översikt med intresse, så är du inbjuden att ansluta dig till våra kamrater i kampen för att gemensamt med dem förverkliga idealet.

CNTs lokalavdelning i Augy

CNT-Fs AU deklarerar

Vissa arbetare påstår att vår organisation inte är representativ. Detta vittnar bara om fullständig ignorans samt brist på fantasi och kunskap. Vårt mål är uppenbart och vi är inte bundna vid något politiskt parti, och därför förstår dessa vrånga kritiker inte att vi tack vare vårt oberoende inte är i behov av officiella skygglappar samt att vi biter i stället för att smeka. Att vi biter i benet för att varna, men också i strupen om det är nödvändigt just för att slå ned motståndaren under kampen för den oantastliga sanningen.

CNT-Fs Administrativkommission.

I Bulgarien:

Processer, mord, elände

(IAA) Enligt de informationer som vi regelbundet får från vår organisation inne i Bulgarien, tycks den bulgariska regeringen på grundval av ifrån Moskva mottagna order anstränga sig för att framkalla intrycket (både inom det egna landet och utanför) att regimen på något sätt mildrats. Således lämnade regeringschefen på befrielsedagen förklaringar enligt vilka han ämnade återuppta diplomatiska relationer med Jugoslavien, Grekland, Turkiet och Förenta Staterna; att arbetarnas materiella och kulturella läge skulle förbättras, och faktiskt frigavs dessutom många internerade ur landets koncentrationsläger. Bland dessa frigivna befinner sig flera av våra aktiva kamrater. Familjerna till internerade och tvångsdeporterade kan nu även framställa begäran att få flytta till någon annan plats med undantag av de stora städerna och av sina hemtrakter.

Alla dessa åtgärder torde finna sin förklaring i Rysslands diplomatiska förberedelser till fyrmaktskonferensen i Berlin; därtill kommer hänsyn till de parlamentsval som hölls den 20 december samt en del andra demagogiska syften. Men vi vet att allt detta endast är av övergående betydelse och att det inte ändrar regimens karaktär. Denna regim är byggd på diktatur, terror, elände och slaveri.

En ny flykting som anlänt från Bulgarien berättar för oss att stalinisterna, särskilt i trakten av Petritj, är rädda för vår rörelses inflytande, och att där organiserats en process mot våra män. Flera kamrater har ånyo dömts till hårda fängelsestraff. Ivan Pandiev fick 15 år, Ilja Daskalov 10 år, Strakhil Mavrov 7 år, Ivan Baltov 7 år och Atanas Arpakov 3 år. Alla dessa kamrater härstammar från byn Vranja.

Samma flykting berättar också om vår unge kamrat Irastu Georgievs tragiska död. Han var hemmahörande i byn Kapatovo (Petritj). 1951 rymde han från urangruvorna i Bukovo, i närheten av Sofia, som exploateras av ryssarna. Han fick sedan tillbringa flera år under jorden, men stupade nyligen i ledstrid med polisen.

En kvinna som nyligen tog sin tillflykt till Turkiet berättar för oss att eländet och bristen på nödvändighetsvaror fortfarande är fruktansvärda. Befolkningens inkomster räcker inte för att förvärva det mest nödvändiga, och värst är det ifråga om kläder. Skor kan inte halvsulas, det finns inget läder och befolkningen tillverkar "skor" av gamla trasor och snören. En intressant industrialiseringsprocess!

Alla fakta bekräftar den rapport vi fått från en kamrat i Bulgarien som skriver:

"Trots alla löften från regeringschefen och ledaren för arbetarnas fackliga organisationer om en förbättring av lev-

nadsnivån, blir situationen allt sämre. Just nu förbereder regeringen i största hemlighet ett dekret som går ut på att höja lönerna för de bästbetalda funktionärerna, medan lönerna för enkla anställda ska sänkas med 30 procent. Valen var en upprörande komedi. De genomfördes i enlighet med den nya vallagsreformen inom små valkretsar där endast en kandidat fick presentera sig. Röstningen var offentlig under kommunisternas direkta kontroll. Väljaren fick sin enhetsvalsedel, fick vika den bakom en skärm och sedan kasta den i urnan, utan att kuvert användes och direkt under funktionärernas ögon. Så kom det sig att 99,48 procent av befolkningen deltog i valen och att enhetskandidaterna fick 99,80 procent av de avgivna rösterna. Regeringen är stolt över sin seger."

CNT-B i Exilen

Den fackliga situationen i Uruguay

(IAA) Federación Obrera Regional Uruguaya (FORU) sänder oss rapport om landets ekonomiska och sociala läge där det heter:

De fackliga striderna i Uruguay har antagit varierande karaktär efter att vissa syndikat som lämnat den kommunistiska UGT förklarat sitt oberoende. Men dessa nya fackföreningar tror att staten med all sin demagogi kommer att lösa arbetarnas problem.. Just nu visar dock arbetarna en tendens att reagera mot denna uppfattning och att tvivla på det statligt-parlamentariska systemet. Flera generalstrejker och partiella aktioner har förekommit och en del av dem har varit framgångsrika. Materiella och moraliska förbättringar helt utanför de officiella föreskrifterna har uppnåtts.

I Uruguay har regeringen låtit anta en lag som förbjuder alla strejker. Men arbetarna har genomfört flera generalstrejker utan att ta hänsyn till förbudet. En del av dem har varit framgångsrika, andra har lett till nederlag, men under alla dessa strider har arbetarna demonstrerat sin motvilja mot staten. Detta gäller också arbetare som inte medvetet accepterat FORUs principer och mål, men som under sina strider godtagit vår organisations kampprogram. Ett av FORUs syndikat, som gått till strejk, är taxichaufförernas som för sina anhängare vunnit 50 av de 150 nya körtillstånd som Montevideos stadsförvaltning utgivit för de lokala taxichaufförerna.

På samma sätt genomförde oljearbetarna, lastbilschaufförerna och andra grupper som tillhör FORUs bilsyndikat en aktion som ledde till viktiga löneförbättringar.

FORU håller fast vid sina befrielsemål och arbetar efter måttet av sina möjligheter för att övertyga arbetarna om den väsentliga skillnad som finns mellan vår taktik och de gula och statstrogna organisationernas.

FORUs Federalråd

ADRESS:
Generalsekreterare Rénée Lamberet
AIT, CNT, 39 rue de la Tour d'Auvergne
PARIS IXe
FRANKRIKE

INTERNATIONELLA ARBETAR-ASSOCIATIONEN
ASSOCIATION INTERNATIONALE des TRAVAILLEURS
INTERNATIONAL WORKING MEN'S ASSOCIATION
INTERNATIONALE ARBEITER-ASSOZIATION
ASOCIACION INTERNACIONAL DE LOS TRABAJADORES
ASSOCIAZIONE INTERNAZIONALE DEI LAVORETORI

Nummer 2 Paris 1 februari 1954

PARODIN I BERLIN

Världsdiplomatin har just haft en skamlig fråsseritillställning i Berlin mitt i ansiktet på utsvulta arbetare. De hade osmaken att förlägga mötet till ett Tyskland, som är rivet i stycken av rivaliserande ekonomiska system. Utan någon som helst skam i kroppen rusade hela härskaror av diplomater och journalister till Berlin. Under tre veckors tid och efter heta diskussioner - eller så kallade "heta diskussioner" - fördes delegationscheferna artigt till lunch- eller middagsborden för att tillsammans njuta håvorna. Vid lunchborden tycktes fienderna gona sig förträffligt. Man hade också ordnat stora galasoaréer med damer och hedersgäster. Och detta är ju ingenting man behöver förvåna sig över. Det hela påminde mycket om den "Dansande kongressen" i Wien 1815; man gjorde inget annat än trasslade in sig i debatter, vilka till syvende og sidst inget annat mål hade än att nå en position intagen redan innan man samlades till det remarkabla mötet. Men högt och tydligt talade man innan mötet om att man skulle komma tillsammans för att söka en gemensam plattform för en internationell sammanslutning med syfte att göra en ända på krig och bruket av atomvapen. Var och en av de fyra deltagarna i dessa scener, som utspelades tre mot en eller en mot tre, hade inget annat slutmål än att söka utspionera motståndaren och kugga honom samt att underkuva världen med en politik som endast gynnar den egna gruppens materiella och sociala intressen.

Vad kan den sortens internationella entente av de fyra

Stora ge åt mänskligheten? Och vill man riktigt fatta och förstå syftet med deras "entente" räcker det om man kommer ihåg vad den amerikanske ministern Foster Dulles sade till Molotov - att de "uppfattade friheten på olika sätt".

Det är ju klart, att de två Stora inte vill vara med om någon annan frihet än deras egen, d.v.s. friheten i den politiska maktmening eller finansiella mening, som de själva företräder. Men arbetarna av alla kategorier, som i själva verket utgör en nations verkliga livskraft och underlag - de får sannerligen inte vara med utan ställs åt sidan beträffande ett lands internationella förbindelser.

Diplomatin i alla tiden har alltid hyllat den starkares rätt. Diplomatin har också alltid utgjort grundorsaken till missförstånd mellan nationerna. Och det är precis samma sak nu för tiden, även om den maskerar sig med pretentioner på större publicitet. Den finner sig väl tillrätta med möten bakom lyckta dörrar sida vid sida med sina motståndare, för att där kläcka ut en förstörelseplan åt motståndaren eller den man menar är motståndare: ty om så är nödvändigt för att uppnå sitt mål och göra en kovändning ifråga om allianser, så kommer den starkaste att krossa den som står i vägen, alltefter som tillhör eller inte tillhör den maktkombination man för tillfället har behov av.

Makten går alltid före rätten: varken demokrati eller kommunism, med ett ord s t a t s h ä n s y n för aldrig till frihet.

R. Lamberet.

SPANIEN

(IAA) Sedan många månader tillbaka uppröres Spanien av motsatta strömningar: 1) Falangens beslöjade nationalism, som skapat en ny liten borgarklass och som nu vill utöka sitt inflytande genom att koppla till den gamla nationalismen, som återuppstått, för att passa ihop med den amerikanska dollarns invasionsplan.

2) Militärkasten med "det blåa blodet", som utgör det traditionella rojalistiska Spanien med reaktion i blodet; denna har förkroppsligat nationalismen i den studerande ungdomen - av vilken majoriteten rekryteras av militärernas söner samt från den nya falangistborgarklassen. Den utvecklar en pockande politik inför den demokrat-

iska franska och engelska med det målet i sikte att påskynda omstörtandet av de internationella diskussionerna angående den framtida exploateringen av Afrika samt för att förena sig med den amerikanska imperialismen.

Detta nationella jäsningstillstånd, som ser ut att överraska vissa kretsar, ja, t.o.m. diplomatiska, har inget annat mål än att till varje pris få tag på dollar för att kunna sätta fart på Spaniens ekonomiska liv, som totalförstörts av falangen, prästerna och de militära revolterna mot den lagliga spanska republiken. Den nya ledningen inom det ekonomiska livet i landet och falangen har ännu inte kunnat komma till något resultat. De har kört huvudet i väggen genom det spanska folkets passiva motstånd.

Ropen "Gibraltar till Spanien" och de protester som framprovocerades mot drottning Elisabets besök, är ett gammalt spel från rojalistkasten, förresten ett spel, som är mycket klart för den som studerat Spaniens sociala problem under de senaste femtio åren. Det är lätt att se, att de spanska militärerna, som till största delen, ja, till 100 procent är tyskvänner, har uppträtt efter det första världskriget som de värsta slaktarna i Marocko. Av vilken övernaturlig orsak skulle dessa nu plötsligt ha blivit omvända till arabvärldens beskyddare? Man kan bara anta e n: nämligen att de måste rädda en svår situation för regimen genom att skaffa sig sympatier, väl ej från den mohammedanska och arabvärldens sida, men från amerikanernas; dessa senare installerar sig nämligen i Spanien under full garanti för sina kapitalinvesteringar genom detaljerade överenskommelser, i industri, försvar och affärslivet. Detta försök att med den amerikanska dollarn penetrera Spanien är för övrigt ingenting nytt. Det började efter kriget 1914, då man exploaterade floden Ebros elektro-hydriska kraft samt genom hjälp från Morganbanken, då man gav en koncession åt ett amerikanskt bolag att installera telefoner i Spanien. Under sken av antikommunism spelar dessa spansk-amerikanska överenskommelser en stor roll.

De spansk-amerikanska överenskommelserna tillåter nu den amerikanska imperialismen att inta strategiska positioner i Afrika genom den lilla remsa av detta land, som ännu tillhör Spanien. På så

sätt har Tanger blivit ett fruktansvärt hot mot Gibraltar, som inte längre får samma strategiska betydelse. Med de koncessioner som Frankrike gjorde tillsammans med dem, gjorda från spansk sida, beror tillbommandet av Medelhavet rätt mycket på den amerikanska militarismen. Kan det inte för framtiden bli en konfliktorsak mellan Amerika och de två västeuropeiska demokratierna, förstärkt genom rivaliteten mellan de förra exploatörerna av de spanska mineralgruvorna och de nya "räddarna" av dess. ekonomi: den amerikanska kapitalismen?

::::::

DOMAR I SPANIEN

(IAA) Början av år 1954 har fått ett tragiskt förlopp genom den frankistiska förföljelsen av oppositionen. Ett fyrtiotal personer från anarkisterna, syndikalisterna, socialisterna, republikanerna och kommunisterna har dömts till långa fängelsestraff på grund av sin oppositionella verksamhet, som de frankistiska banditerna kallar "banditupptåg". Men detta är ju vanligt inför de fascistiska domstolarna.

::::::

SWF har hållit sin fjärde kongress

(IAA) SWF, som är IAAs sektion i England, har hållit sin fjärde kongress. Den hölls i London den 29 november 1953.

Av den rapport som kommit oss tillhanda, gör vi ett utdrag särskilt av de motioner som intresserar och angår kolonialfolkens frigörelse från staternas "beskydd". Enligt de engelska kamraternas önskan appellerar IAA till sina sektioner att sätta igång undersökningar angående kolonialfolkens villkor och eftersläpning i utvecklingen samt deras förhållanden till de vita som förtrycker och utsuger dem. IAA ställer alltså denna vädjan på de engelska kamraternas önskan.

"Med tanke på att den anti-imperialistiska kampen har inträtt i ett nytt kritiskt skede (nämligen genom en direkt och öppen befrielsekamp från kolonialfolkens egen sida) och med tanke på de ledande vita klasserna som mot detta "trots" hävdar sin"rätt"att dominera och exploatera de färgade människorna genom att upprätthålla sin vedertagna brutalitet, d.v.s. genom användande av väpnade styrkor, kon-

fiskering av jord och egendom samt fängelse och slakt av den infödda befolkningen - vill SWF avge en försäkran om sin solidaritet med de förtryckta kolonialfolken och har beslutat sig för att bistå dem i deras kamp för frihet på alla möjliga sätt.

De berörda regeringarna söker endast upprätthålla och stödja de vita kolonisternas privilegier och kapital i Kenya såväl som i Brittiska Guyana, Malaya, Centralafrika, franska Nordafrika och den Sydafrikanska Unionen, för att nu nämna några exempel.

Socialistpartierna intar en ställning som inte mycket skiljer sig från den imperialistiska verkligheten, trots de talar så högt om kolonialfolkens väl. Detta kan bevisas mer än väl av Brittiska arbetarpartiet som fortsätter en politik, vilken de konservativa fört under senaste maktperioder. Förresten finns det exempel varje dag på hur man stödjer aktionerna mot de barbariska undertryckningsmetoderna mot Kikuyostammen och upphävandet av konstitutionen i det brittiska Guayana o.s.v. Men man avger formella protester mot denna politik.

Man säger inte för mycket när man påstår att det för närvarande inte existerar någon opinionsrörelse med inflytande nog att kunna göra sig till förespråkare för dessa undertryckta folks rätt. Så kommer det att vara ända tills arbetarklassen känner sitt ansvar och är beredd att ta det inom de imperialistiska staterna. Särskilt Sovjet som under sken av kommunism håller på att beröva kolonialfolken den sympati de så väl förtjänar. Sovjet menar sig ha "rätt" att "hjälpa" alla människor, som talar om rättvisa. Arbetarna i de imperialistiska länderna borde känna sig manade att göra sig underrättade om den verkliga karaktären av den pågående kampen i kolonialländerna, då den väsentligen är densamma som de själva för: högre löner, bättre levnadsförhållanden och för kontrollen av sin egen existens.

Man borde också mera understryka nödvändigheten av kampen mot krig och militarism. Första målet i den kampen bör vara borttagandet av den allmänna värnplikten. Det är genom den allmänna värnplikten som staterna först och främst är i stånd att fortsätta förslavandet av kolonialfolken och sätter även in de värnpliktiga för att bryta strejker i de egna länderna. Till den ojämförligt största delen är dessa värnpliktiga själva medlemmar av arbetarklassen och

för den skull borde de inte låta något tillfälle gå sig ur händerna utan att fara hem då de används för att strypa arbetarnas rättvisa fordringar - män och kvinnor som medverkar till nederlag för deras egen sak - hurdan deras hudfärg än må vara.

Med tanke på det verkliga hot som "kommunismen" med sin totalitarism utgör och nödvändigheten av att bekämpa dess försåtliga inflytande över kolonialfolken i deras förtvivlade famlande efter allierade, vill SWF än en gång förklara sig som absolut motståndare till alla de olika formerna av utsugning och auktoritära styrelseformer.

Cheferna är chefer hurdan deras hudfärg än är och det ligger ingen fördel i att byta ut den ena herremansklicken mot den andra. Det är endast kolonialfolken själva som kan utgöra en säkerhet för att de inte ska följa Sovjetrysslands väg mot totalitarismen. Om de så också kunde undvika att gå samma väg som Indien med sin så kallade representativa demokrati, så skulle de få fördelen av att nå sin frihet under en generation, som annars andra folk måst kämpa för under tusen år.

Den enda väg som är säker och som leder till målet för de koloniala folken är att använda sig av den DIREKTA AKTIONENS TAKTIK. Den lär dem att lita på sig själva i stället för att stödja sig på några "ledare" och så bevarar de initiativet åt folken själva.

Vi har nuförtiden ett sällsynt bra tillfälle att införa de frihetliga idéerna bland de kämpande kolonialarbetarna, och den mest effektiva vägen är att visa dem aktiv sympati för deras sak. I samband med vår framgång av vår frihetliga propaganda bland dem just nu, kommer i sinom tid den sanna frihetens frukter att skördas för de nu undertryckta kolonialfolken.

De syndikalistiska arbetarnas federation skall stödja de olika kolonialfolken i deras kamp mot imperialismen och för att uppnå detta mål bör dess medlemmar:

1) ordna kontakter med de koloniala organisationerna i England och utomlands, överallt där detta låter sig göra, för att kunna utöva inflytande på de män och kvinnor, som genom sin uppriktighet och sin förståelse till stor del har det framtida ödet i sina händer;

2) bekämpa fördomarna mot de färgade folken därför att dessa fördomar även riktar sig mot arbetarnas i hela världen inbördes sympati samt att arbeta för ett aktivt uttryck för denna solidaritet med sådana medel som sympatistrejk

och bojkott av råvaruprodukter som man skaffat sig genom utsugningsmetoder och andra liknande sätt;

3) att åt de färgade folkens kamp ge en möjlighet att den kan komma till uttryck genom DIREKT AKTION samt att använda sig av andra nyttiga propagandamedel.

SWF rekommenderar IAAs internationella sekretariat och alla dess sektioner att helt och fullt samarbeta för och utväxla upplysningar rörande de aktuella förhållandena i de koloniala territorierna så att dessa kan sammanlänkas med den aktiva kampen mot imperialismen.

En Underkommitté bör väljas med uppdrag att syssla med undersökningar av äganderätten av jorden i de olika kolonialländerna för att propagandan skall helt kunna dokumenteras."

Dessa motioner antogs enhälligt och man utsåg en kamrat att sätta i gång med det arbete som är förknippat med besluten. Som vi redan i början av bulletinen sagt, ansluter sig IAAs sekretariat helt och fullt till dessa resolutioner med den önskan att sektionerna av IAA gör sina dispositioner för att samla en riklig dokumentering, vilken efter ett utbyte av informationer skall möjliggöra en välbehövlig kampanj för kolonialfolkens befrielse.

:::::::

FRANKRIKE

(IAA) Reformisterna har ställts mot väggen av CNTs metallarbetaresyndikat. Dess organ "Action directe"fastställer det reformistiska förräderiet mot arbetarnas intressen:

"Än en gång har de permanenta ansvariga av CCT Metall förrått arbetarnas och fackföreningsrörelsens sak under förevändning att formulera metallarbetarnas krav.

Nu då det inte saknas anledningar till splittring bland arbetarna verkar förespråkarna för enighet för deras oenighet i stället för att visa dem att alla arbetare har samma behov och att all klassifiering bara splittrar dem och hjälper fram arbetsgivarnas sak. Det har sen lång tid tillbaka besannats att arbetsgivare påtvingar arbete på arbetare vilka inte har samma lön på grund av olikheterna i deras medverkan. Och det bedöms helt godtyckligt. Om nu de som står lägst på den sociala "rangskalan" underkastade sig dessa herrars godtycke, som också har medhåll uppifrån, d.v.s. från basarna och ledning-

ningen som representerar arbetsköparnas auktoritet inom företagen - så borde de ansvariga i metall CCT kräva rätten för de minst betalda arbetarna - vilka ju är de som utför alla arbeten - att strejka. Arbetsköparnas vakthundar, vilka ju vaktar på arbetarna och tar arbetet ifrån dem om de strejkar, får bättre och höjda förmåner så att de är dubbelt och tredubbelt och ännu mer än arbetarnas löner.

Timlönarbetarna kan inte acceptera de ansvarigas krav. Och de kommer att delta i kampen om den går ut på social rättvisa.

Vi beklagar att arbetsköparnas ombud inte själva förstår sin ställning bättre i sin egenskap av löntagare och att de försvarar arbetsköparna mot arbetarna. Det är sådana som profiterar på den regim som utsuger arbetarna; den ena människan utsuger den andra. De föraktar arbetarna, deras intressen och deras krav på välstånd. De tjänar ingalunda syndikalismen vars principer de är främmande för. Vad de särskilt är okunniga om, dessa "ansvariga" är solidariteten arbetarna emellan, vilken ju är själva grunden i syndikalismen. De försvarar i stället sina egna privatintressen. Ett syndikat som anser vilja försvara arbetarnas intressen, kan inte framställa några krav för sådant folks räkning.

Vi diskuterar inte storleken av den lön dessa arbetsgivareombud får. Men i alla företag - t.o.m. i all industri - så uppför de där herrarna sig som vakthundar mot arbetarna och söker bevaka sina herrars intressen. De är nämligen brinnande försvarare av samverkan. De borde nöja sig med sin vakthundssyssla. Det kunde vara bra för sanerandet av företagens ekonomi. Man sluppe då stora utbetalningar för denna "medverkan" och kunde i stället ge de lågavlönade lite mer betalt, och så skulle man ha tagit ett steg till på vägen mot enhetslön, som kravet är från CNTs sida.

::::::::

BULGARIEN

(IAA) För folket har man elände och fängelser. För makthavarna palats. Inkomst- och utgiftsstaten för 1953 visade inkomstöverskott. Den nya budgeten omsluter 15½ miljarder levas, vilket betyder 2.500 levas per innevånare på en inkomst av 10.000 levas. De stalinistiska budgerterna förutser alltid överskott, vilket naturligtvis inte hind-

rar, att man i början av året trots dessa överskott får ta sin tillflykt till tvångslån. Sedan några dagar har regeringen dekreterat om ett nytt lån, och direktörerna vid företag och fabriker är tvungna att bestämma den summa som varje tjänsteman och arbetare skall lämna till lånet.

Hur ska man då förklara detta? Jo, mycket enkelt.

Produktionssvårigheterna vid stor konsumtion, vilket är en följd av den stalinistiska ekonomiska politiken, som omformar de ryska satellitstaterna till kolonier, leder oundvikligt till en alltjämt växande inflation. För att klara denna, finns det bara ett medel: nämligen att betala låga löner, höja skatterna och tid efter annan beröva folket dess pengar genom att suga till sig dess besparingar. Det folkliga sättet att göra detta består i tvångslån. På så sätt kommer man fram till det försåtligt skenbara och realtiva välstånd och till ljusnande progressiv ekonomi i landet: överskott i budgeten och en fin kurs på pengarna (100 francs på en leva).

Det sista lånet förorsakade ett allmänt missnöje, ty det står i en skärande kontrast till den sista tidens välståndspolitik att förbättra de materiella förhållandena och även de kulturella för arbetarklassen, som regeringen med mycken pomp och ståt utbasunerat. Största delen av kommunisterna i landet är fientliga mot detta lån, som inte står i någon relation till det sociala intresset.

Det elände som aldrig slutar, krossar arbetarna, bönderna och tjänstemännen. Det blir värre vad tiden lider. Därmed ökar också protesterna. Men regeringen har inte underlåtit att vidtaga lämpliga mått och steg: fängelserna fylls och utökas genom att somliga koncentrationsläger förvandlas till fängelser.

På samma gång tänker den härskande, nya kasten, bara på sin egennytta och sina privilegier. Varje ny diktatorisk epok kännetecknas av jättelika byggnadsföretag, som t.ex. de egyptiska faraonernas med sina pyramider, Rom med sitt Colloseum, Hitler med sina Stadion och Stalin med sina fantastiska projekt. Tchervenkoff tänker inte lägga sig efter dem. För närvarande bygger man i kvarteret Losenetz i Sofia, ett palats för ministerrådet som ska kosta trehundra miljoner leva (eller 50.000.000 dollar) d.v.s. 30 miljoner medellöner

på en befolkning av 7 miljoner människor. För denna byggnad har stalinisterna bortfört pelarna i Botaniska trädgården, som förr tillhörde kung Boris. Han själv hade förresten gett hela trädgården till folkets barn såsom en barnträdgård.

Ja, det är på detta sätt man "bygger upp socialismen" i Bulgarien.

CNT-B i Exilen

:::::::

ETT SORGLIGT ÖDE

(IAA) En bulgarisk kamrat, som lyckats fly från Bulgarien, har berättat för oss, att kamrat Dimo Dimitrov Kalneff, född i Balgarene i Stara Zagoras distrikt, och som suttit i koncentrationsläger, har dött under mycket sorgliga omständigheter. Sedan han utsatts för den grymmaste tortyr, blev han vansinnig och i sitt vansinnestillstånd dödade han en turk, som också han satt internerad. Man skickade honom då till en asyl för sinnessjuka och förgiftade honom. Sådant blev hans sorgliga slut.

:::::::

SVERIGE

(IAA) SAC, som är sektion av IAA, har valt ny sekreterare, kamrat Axel Lindberg, som ersätter kamrat John Andersson.

Axel Lindberg har varit medlem av SAC alltsedan 1921 och har alltifrån sin ungdom deltagit i denna organisations arbete och varit en av funktionärerna inom organisationen. Delegaten i SACs internationella relationer sammanfattar den nye organisationssekreterarens aktiva insatser i följande:

I sin hemort har han under 20 år varit ledamot av distriktkommittén och LS styrelse samt under 11 år tillhört SACs centralkommitté. Han har sedan några år varit bosatt i Stockholm och varit innehavare av olika anställningar i tidningen och SAC och ägnat de sociala frågorna speciell uppmärksamhet. Från registratorplatsen kom han till sekreterarepposten i SAC. Under sin registratortid kom han i kontakt med landets LS. Han är värderad som organisatör och är en människa med iddella intressen.

::::::

INTERNATIONELLA ARBETAR-ASSOCIATIONEN
ASSOCIATION INTERNATIONALE des TRAVAILLEURS
INTERNATIONAL WORKING MEN'S ASSOCIATION
INTERNATIONALE ARBEITER-ASSOZIATION
ASOCIACION INTERNACIONAL DE LOS TRABAJADORES
ASSOCIAZIONE INTERNAZIONALE DEI LAVORETORI

ADRESS:
Generalsekreterare Rénée Lamberet
AIT, CNT, 39 rue de la Tour d'Auvergne
PARIS IXe
FRANKRIKE

Paris 1 april 1954

Spanien:

Nya bevis på CNTs ståndaktighet

Djupt gripna har vi tagit kännedom av ett handskrivet brev, som författats i ett av francoregimens dystra fängelser.

Det mod våra bröder i kampen för våra principer och ideal visar, kan tjäna som exempel under de kommande striderna. Vi publicerar därför brevet i vår bulletin och försäkrar dem, att alla medlemmar av IAA står solidariska med dem.

"IAA-CNT

... fängelset i Spanien. 12 december 1953

Till IAAs sekretariat, till alla sektioner i världen, som är anslutna till vår international. Till alla revolutionära anarkosyndikalister i världen.

Kamrater! Vi riktar först vår hjärtligaste hälsning till IAAs sekretariat och till alla revolutionära syndikalistiska kamrater anslutna till denna internationella organisation. Vi vill med denna hälsning ge uttryck åt den fasta vilja som besjälar oss att fortsätta vår kamp mot francosystemet trots alla hemska lidanden, som vi får uthärda i detta förbannade fängelse, övertygade om att vi inte är ensamma, och att vi slutligen kommer att segra tillsammans med er och alla kamrater inom IAA. Därför sänder vi er genom vårt internationella spanska sekretariat i exilen detta sympatibevis, detta tecken på andlig samhörighet och förtroende ifrån de anarkosyndikalistiska kamrater som sitter inspärrade under den kvävande francoregimen här i landet.

Ni kan inte föreställa er, vilken tillfredsställelse vi känt när vi läste att ni beslutat att såsom enda CNT erkänna den Nationalkommitté som varit representerad på åttonde kongressen den 19 juli 1953, samt Exil-CNTs Interkontinentala Sekretariat, som är vår enda representant, eftersom dessa kamrater resepekterar IAAs stadgar och principer.

Det var tid att finna en lösning för detta problem och handla rättvist såsom ni gjort; meddela på våra vägnar alla sektioner inom IAA i hela världen, att det inte kan finnas något tvivel om att man inte handlat lättsinnigt genom att acceptera denna lösning och för att därigenom undvika ett upprepande av de onda ting som gjort så stor skada åt de spanska anarkosyndikalisterna; de kamrater som är anslutna till IAA får inte vara godtrogna och låta infånga sig av intriger, som organiseras av element som förlorat sin tro på anarkosyndikalismens ideal.

För att sluta vill vi endast tillägga, att alla kamrater som här är fångar under francosystemet, trots sin svåra situation och trots den livsfara som hotar dem, fortsätter att arbeta för att störta detta ödesdigra och barbariska system lett av Franco, som är den internationella fascismens och vatikanens representant.

Med ett leverop för IAA och CNT förblir vi trogna och tillgivna er alla och för den revolutionära syndikalismen.

För CNT inom .....fängelset

Sekreteraren

::

Nästan samtidigt får vi från våra bröder, som inne i Spanien för kampen mot det hemska Francosystemet, ett visst antal flygblad, som vi nedan återger, och vars innehåll inte lämnar något tvivel om att kamraterna är ståndaktiga i sin aktion mot den skändlige diktatorn, som har händerna befläckade med blod, och mot hans förhatliga regim.

Till spanska folket!

Ett lands levande kraft, det är folket.

Vårt folk har under sina strider för oavhängigheten slagit de mäktigaste koalitioner.

Franco och hans regim kan inte motstå en aktiv motståndsrörelse, som kämpar medelst intelligent sabotage, och en offentlig opinion, som uttrycker det allmänna missnöjet.

CNT, som ånyo och alltid är på sin post medan Franco tror sig ha halshuggit den, tar initiativet med allvar, beslutsamhet och utan att förhasta sig.

Med tiden kommer vår aktion med hjälp av folkens stöd att segra! Du kommer att segra, spanska folk, därför att CNT ä r folket.

Franco och falangen är Spaniens ruin, och en skam för landet.

Låt oss överallt stödja oppositionsrörelsen mot tyranniet.

Djärvhet! Slutmålet är segern.

Spanien - februari 1954

Confederacion Nacional del Trabajo

Nationalkommittén

::

Arbetare! Spanjorer!

Den bestående tyranniska regimen, som förorsakar Spaniens ruin, är inte något spanskt, den är fascistisk, den är dödsdömd.

Detta är den om vi vill det. Låt oss vilja det! Alla förenade i aktionen mot den gemensamma fienden.

Låt oss handla med fasthet, men också undvika onödiga offer.

Motståndet, det aktiva och det passiva, måste finna sitt uttryck överallt. Självförtroende!

CNT handlar. Gå in dess illegala grupper. Hjälp dem.

För Spaniens frihet! För freden!

För spanjorernas bröd och välstånd!

Spanien - feberuari 1954

Confederacion Nacional del Trabajo

Nationalkommittén

::

Till folket!

Det finns inget tyranni som kan motstå folkets aktion.

Franco är inte allsmäktig, inte osårbar. Hans regim måste

gå under, precis som Mussolinis, som Hitlers regim.

Självförtroende, spanska folk!

FAI vakar, den handlar och kämpar överallt.

Framåt!

Federación Anarquista Ibérica

Peninsularkommittén

Spanien - februari 1954

::

Bulgarien:

(IAA) Mellan den 25 februari och 3 mars hölls i Sofia det bulgariska kommunistpartiets sjätte kongress. Nationalteatern, där kongressen ägt rum, stängdes såsom säkerhetsåtgärd redan en vecka innan kongressen började. Sammanträdena var överlastade med de vanliga långa rapporterna och stereotypa anförandena. Den centrala frågan på dagordningen var den andra femårsplanen.

I den stora floden av lögner och förfalskningar dök också några intressanta medgivanden upp. Rapportören om planen, Georg Tjankov, erkände att den första femårsplanen inte hunnit genomföras inom jordbruket, och framförallt inte i boskapsaveln. Antalet kor uppgår 1953 endast till 94, 3 % av 1939 års antal; ifråga om hästar är det 78 %. De industriella odlingarna (tobak, bomull, sockerbetor etc.) har inte heller förbättrats i enlighet med planen.

Under kongressens gång började rykten cirkulera om en ny valutareform. Befolkningen greps av panikstämning; denna stämning fortbestår alltjämt. Hittills har regeringen inte ansett det vara nyttigt att dementera dessa rykten.

Arbetarklassens öppna misstro mot kommunistpartiet demonstreras. De långa demagogiska talen kan inte dölja slavsystemet, eländet och den brutalisering av människan, som den stalinistiska regimen infört.

Vi ber er att oavbrutet avslöja denna regims sanna karaktär. Endast på det sättet skulle den västliga världen effektivt kunna bidra till vår befrielse, som vi själva en dag kommer att genomföra. Men vi anser att de under stalinistregimen förtryckta folkens befrielse också måste bli hela mänsklighetens moraliska befrielse

från den bolsjevikiska reaktionen, som representerar det största hotet mot världsproletariatet.

Bulgariens Anarkokommunistiska Federation

BAKF (i Bulgarien)

Frankrike:

Förnuftets röst har inte kvävts

(IAA) Alltsedan Frankrikes befrielse efter kriget har arbetarnas strider mot företagarna nästan alltid förvrängts, avletts från sina mål, kvävts eller öppet förråtts av de stora centralerna CGT, CGT-FO och CFTC.

Först hade vi en period av samarbete mellan fackföreningarna och regeringen fram till 1947. Sedan splittrades arbetarna i två centraler - CGT och CGT-FO, utan att tala om CFTC. Från befrielsen till 1947 uttalade sig fackföreningarna, som under denna period varit enade inom en central, alltid klart mot alla arbetarkrav, och efter splittringen inom CGT har bägge centralerna ständigt försökt utnyttja alla arbetarstrider för sina egna politiska syften. Arbetarklassen uppdelades på så sätt i två stora armeer. Man bröt ner strejker under "antiryska" invändningar, på samma sätt som man utnyttjade arbetarnas krav för att förvandla striderna till nationalistiska demonstrationer, mot "boches", d.v.s. tyskarna, eller mot amerikanerna. Man har försökt inbilla arbetarna att de har ett fosterland - som är detsamma som utsugarnas - och att de måste försvara det vare det genom att stödja marshallplanen eller genom att kräva överenskommelser mellan den franska borgarklassen och Sovjetunionen.

Detta var den politik som genomförts av de två fackliga centraler, som med händer och fötter är bundna vid de två block som behärskar världen!

I dag har fackföreningarna, företagarna och regeringarna tillsammans, fjättrat arbetarna medelst ett system av prestationspremier på produktiviteten, som inte endast betydligt förstärkt utsugningen, utan också förslavar arbetarna ännu mera under det bestående produktionssystemet.

I dag är arbetarna inte bara splittrade genom politiska

intressen som inte är deras, utan fackföreningarna och företagarna har också utvidgat klyftorna mellan lönerna och skapat nya kategorier för att från arbetarklassen avskilja en ny, privilegierad lönegrupp.

De stora fackliga organisationerna har trampat ned alla de principer, för vilka sedan många år miljoner arbetare kämpat och även offrat sina liv, i många fall.

Vad finns kvar av 1936 års sociala landvinningar i Frankrike? Av 40-timmarsveckan?

De fackliga ledarna har utvecklat sig till någon sorts "generalstab" och de enkla medlemmarna har bara att utföra deras order, de är deras passiva instrument för vad som helst. De missnöjda har utkastats eller tystats ned; den kritiska andan har fått vika för underkastelsen. Därför att man alltid brutit deras strejker, därför att de förråtts så många gånger, har arbetarna nu blivit modfällda, och den fackliga pressens hysteriska segerskri kan inte förändra detta faktum.

Vi tycker att de arbetare som är medvetna om bedrägeriet måste skaffa sig gehör, att kampens ledning inte längre får anförtros byråkraterna, som dock betalas för att försvara sina arbetsgivare, d.v.s. fackföreningarna själva.

Vi uppmanar arbetarna att tillsammans med oss diskutera alla dessa frågor på de olika möten som vi organiserar. Vi har inte för avsikt att skapa någon ny fackförening eller en ny byråkrati, utan vi vill alltid att arbetarna ska pröva sina egna krafter, vi vill förverkliga enheten. Vi vill också förbereda oss på de kommande striderna, vi vill inte en gång till bli offer för regeringens och den fackliga byråkratins tomma löften.

::::::::::

::::::::::

ADRESS:
Generalsekreterare Rénée Lamberet
AIT, CNT, 39 rue de la Tour d'Auvergne
PARIS IXe
FRANKRIKE

INTERNATIONELLA ARBETAR-ASSOCIATIONEN
ASSOCIATION INTERNATIONALE des TRAVAILLEURS
INTERNATIONAL WORKING MEN'S ASSOCIATION
INTERNATIONALE ARBEITER-ASSOZIATION
ASOCIACION INTERNACIONAL DE LOS TRABAJADORES
ASSOCIAZIONE INTERNAZIONALE DEI LAVORETORI

Nummer 4

Paris, Aug. 1954

M E D D E L A N D E

Kamrat Rénée Lamberets mandattid är slut och på grund av hälsoskäl kan hon inte längre utöva sin funktion. Därför beslöt IAAs byrå på sitt sammanträde av den 25 juli 1954 i enlighet med åttonde IAA-kongressens beslut att utnämna Raymond Fauchois, CNT-F, till IAAs generalsekreterare.

+

Till alla IAA-sektioner

Kamrat Lamberet har av hälsoskäl tvingats dra sig tillbaka för ögonblicket, och därför kunde hon inte förnya det mandat som anförtrotts henne på kongressen i Puteaux.

Detta är för vår internationella organisation en allvarlig förlust på grund av hennes intellektuella värde och framförallt hennes djupa kännedom om internationella förhållanden.

Vi hoppas att hon efter hälsans fullständiga återställande åter kan intaga sin plats hos oss - den kommer alltid att s tå öppen för henne.

Vi har i enlighet med åttonde kongressens beslut genomfört ett referendum bland sektionerna och som resultat därav har byrån anförtrott mig funktionen som sekreterare för IAA. På grund av de skäl som redan angivits är det ett svårt arv som jag måste överta. Jag ska göra mitt bästa för att i mån av möjlighet utöva min funktion till allas tillfredsställelse.

Jag tackar också syndikaten inom franska CNT som gått med på att min kandidatur uppställts och underkastats referendum samt IAAs sektioner som på grund av det franska ställningstagandet uttalat sitt förtroende för mig.

Jag kommer inte att svika dem - under min tid som sekreterare ska jag hålla mig till IAAs principer och taktik så som dessa utarbetats på den senaste kongressen.

Jag vill också framföra ett uttryck för min fasta förbundenhet

med de syndikat inom CNT-F och de sektioner inom IAA, som vid detta tillfälle inte velat ta ställning. Att de nedlagt sin röst betraktar jag på intet sätt som ett misstroendevotum.

Man bedömer en sak efter användning och jag hoppas att mitt uppförande kommer att bevisa de nyss nämnda kamraterna, att de inte haft rätt.

Jag säger till alla, och i full överensstämmelse med IAAs byrå: I den anda som motsvarar våra i dag mer än någonsin gällande principer och som enar oss alla, ska vi utan uppehåll arbeta för att befria de martyrer som lider under diktaturerna, arbeta för alla förtrycktas befrielse och upprättandet av ekonomisk och social likställdhet för alla.

Raymond Fauchois

F O R A

Kampen mot totalismen utvidgas och blir allt fullkomligare. Även FORA, Argentina, utger en illegal tidning som heter Organización Obrera.

Den utkom Första maj med ett specialnummer, ur vilket vi här återger en artikel.

Utan långa kommentarer visar denna artikel att de argentinska kamraternas kampduglighet är stor, och vi begagnar tillfället att än en gång förklara vår fulla solidaritet med dem.

Ett sådant arbete, en sådan hängivenhet och sådan idealism måste till sist leda till triumf för vår gemensamma sak och till befrielse för alla folk, som förslavas av tyranner.

FORAs moraliska värde gentemot de andra tendenserna

Man kan inte förneka att det i Argentina funnits en rad olika arbetarrörelser, men deras värde beror inte på deras namn. Ännu mindre på antalet medlemmar. Detta bevisar just vår tid.

Vi kan säga att ett hundratal arbetareorganisationer bildats på grundval av statstanken, och vi kan också medge att det stora flertalet arbetare organiserat sig i dessa rörelser. Detta dels på grund av bristande insikt, dels av tvång - de flesta helt enkelt för att anpassa sig till realiteterna - trots att många av dessa syndikat bildats utan arbetarnas medverkan: de är bara en frukt av sluga kombinationer mellan kapitalism, stat och fackföreningsledare. Vilket värde har sådana syndikat för arbetarna och för folket? Inget! Frågan och svaret måste grundligt analyseras av arbetarna.

Fackföreningsrörelsen är alltsedan sitt ursprung och i alla sina förgreningar en direkt produkt av, en älsklingsson till alla de regimer av utsugning och förtryck som vi lider under. Dess förekomst inom arbetarrörelsen, dess dominerande ställning, motsvarar precis den politiska taktik som tillämpas av dess herrar, nämligen kapital och stat.

Denna rörelses verksamhet är totalt reaktionär och alltsedan början kontrarevolutionär: inom organisationerna underkastas arbetarna en fackлig kontroll som är någon sorts poliskontroll, och kontrollen överförs se-

dan till staten eftersom arbetarna är missbelåtna med regeringarnas förtryck och kapitalistisk utsugning, så att dessa kan vidta de förebyggande och förtryckande åtgärder som förhållandena kräver. Under tiden antar fackföreningsmännen fördröjande uttalanden för att kväva varje ekonomisk rörelse eller befrielsesträvan från arbetarnas sida.

Alla äkta arbetare inom dessa organisationer är endast automater och deras uppgift är endast att betala sina kontingenter med vars hjälp ledarna genomför sin politiska propaganda och för övrigt lever som parasiter; de tar emot order från regeringarna och genomför dem sedan mot arbetarnas vilja. Dessa auktoritära metoder avslöjar klart vilken sorts människor de är och vilka de tjänar.

Arbetarna måste tänka på följande: när har de mött upp och auktoriserat ledarna i CGT och dess agenter att stödja statsledningen och de övriga politiker som sitter vid makten? Detta bevisar att arbetarna aldrig uttalat sin vilja, och om de hade gjort det i andra sammanhang så skulle detta endast betyda, att denna fackliga central och alla som stödjer den, endast är verktyg i statens, kapitalismens och tyranniets tjänst.

Om den som tillhör en organisation varken har rätt att tala eller att bestämma - vad har då att göra i organisationen? Har vi arbetare ingen rätt alls att tänka och att lösa de problem som står i direkt samband med våra behov, med våra moraliska och materiella strävanden? Vi arbetare är tänkande varelser med rättigheter och plikter; men inom CGT och liknande organisationer dirigeras och reglementeras arbetarna genom allsmäktiga ledare, som bakom organisationens stadgar som skydd löser alla frågor på auktoritärt sätt samt gynnar kapitalismen och staten; men de är alltid mot arbetaren och hans längtan efter frihet. Och om arbetarna måste tillgripa strejk utanför syndikaten, därför att detta är en tvingande livsnödvändighet - vilket värde har då dessa jättestora organisationer med sina medlemsmassor?

Detta betyder: endast strejk och direkt aktion utan statens och kapitalismens förmynderskap är fruktbara metoder under förutsättning att de orienteras av en frihetlig ideologi och att det är arbetarna själva som ingriper och som fattar beslut för att förverkliga sina mål.

Hela den där legala apparaten och dess organisationer påminner om kyrkogården. De är som gravar för varelser som med tiden förfaller i upplösning. Så är det inom CGT: där begravs arbetarnas strävanden. I fall att detta inte lyckas så går det som hos kommunalarbetarna, järnvägarna, banktjänstemännen och så många andra som inlett egna ekonomiska strider.

Hur kan det vara möjligt att det under vår "justitialistiska" regim, under denna regering, som "försvarar arbetarna" - inte finns någon pressfrihet? Ingen organisations-, strejk- och tankefrihet? Hur vill man rättfärdiga det förhållandet, att den enda revolutionära arbetarrörelsen med rättvisa och frihet som mål, FORA, inte åtnjuter frihet att organisationen kan lösa de speciella arbetare- och de allmänmänskliga problem som intresserar den? Saken är klar: Inom FORA finns ingen plats för ledare, lakejer och slavar. Den gör front mot dem alla och anklagar öppet tyranni-

et och kapitalismens utsugningsmetoder. Inom FORA fattar arbetarna beslut i enlighet med sin fria vilja och uttalar sig om alla problem som angår den dagliga kampen för bröd och frihet, och den kämpar medelst strejk och direkt aktion. Dess rätts- och frihetsprinciper är motsatsen till alla auktoritära principer, även fackföreningsrörelsens.

Arbetarna och folket kan se: det finns bara två vägar, den som leder till frihet och rättvisa och som syntetiskt kommer till uttryck i den anarkistiska kommunismen, idealet som förenar alla progressiva strävanden och kulturella målsättningar för mänskligheten: detta är FORAs väg. Den andra är den statskontrollerade fackföreningsrörelsens väg, underkastelsen under den bestående regimen med alla dess orättvisor och omänsklighet.

Endast i det förstnämnda fallet lever och kämpar människan för att förbli herre över sin kropp och sin själ, t.o.m. ifall hon stupar i kampen eller hamnar i fängelse under det system som tyrannerna upprätthåller som en skamfläck för den kulturepok som vi sägs leva i.

Leve FORA!

Leve den anarkistiska kommunismen!

Federalrådet

S I A

Fascismen är inte död. Det finns fängelser och koncentrationsläger; deportationer och tortyr förekommer under alla totalitära regimer och i de så kallade demokratierna. Bliv medlem i SIA, Internationell Antifascistisk Solidaritet.

+

Franska CNT har hållit kongress

Vi lever i ett ögonblick då de mest avancerade sociala riktningarna möter vacklanden hos många av dem, som ännu i går endast kunde se den sociala nydaningen i form av en förvanskad revolution, "den stora dagen" som de vid alla tillfällen passat på att dra fram som en skräckvision; vi lever i en situation då fackliga organisationer, som haft till mål att försvara och befria de förfördelade från en ekonomi utan principer och från meningslösa tvångssystem som upprättats av en degenererad socialism, helt övergivit sina gamla målsättningar. I denna situation var det hög tid att en röst höjdes för att bevisa att inte allting är ruttet och infekterat av den härskande miljön och att några fortsätter sin kamp mot upplösningen för att i stället hävda den verkliga sociala befrielsen som endast kan uppnås genom frihetens kampmetoder.

De franska fackliga centralerna med undantag av CNT-F har blivit håglösa, har försökt vinna prestige på ett altför lättvindigt sätt, och de har slutligen fallit offer för en välbetald och underdånig byråkrati. De har omsider inlemmats i den bestående juridisk-sociala apparaten för att hjälpa till att förlänga livet på utsugningens regim, som de ursprungligen hade gjort

till sin uppgift att förstöra. Dessa organisationer har sina taburetter vid kollektivavtalsnämnden, i arbetsdomstolarna, i de ekonomiska kommissionerna. Deras representation finner sitt högsta uttryck i Internationella arbetsbyrån i Geneve, där servila, falska fackföreningsmän ställer sig till förfogande för FNs syften - på denna tribun för alla rovfiskar (hajar), där också det s.k. kommunistiska blocket tycks befinna sig mycket väl.

Vad de "fristående" och "unitära" fackliga grupperna angår, så har de säkert känt behov av att frigöra sig och separera från sina gamla organisationer vars politiska förbindelser är allt för misstänkta, men sedan var det slut med deras elån. De är allt för försiktiga för att gå så långt att de pekar på riskerna i det förhållandet att arbetarna deltar i paritetiska kommittéer som är råttfällor där arbetarklassen förlorar sitt intresse för den direkta aktionen och riskerar att förlora hela sin rörelsefrihet. Dessa organisationers blyghet hindrar dem till att effektivt bekämpa denna excessiva legalitetstro, som endast kan ersättas med arbetarnas direkta kamp mot utsugarna.

Vi vet att arbetarna i många fall har förtroende till dessa organisationer, som gett dem så vackra löften - rent illusoriska löften, som kanske medför några betydelselösa fördelar medan arbetarnas kampkraft fullständigt försvinner. Dessa problem intog den centrala platsen på dagordningen för CNT-Fs fjärde kongress. Kongressen gjorde sin plikt. I motsats till den reformistiska utopin konstaterade CNT-F på sin kongress i Marseille att den bygger på en revolutionär realism. Mot kompromissens taktik betonade den att arbetarna måste kämpa genom att såsom sin bästa skatt bevara den rörelsefrihet som utesluter all förbrödring med motståndaren, som i stället måste störtas. Ty endast hans försvinnande gör vägen fri för uppbyggandet av ett näringsliv där den sociala likställigheten blir verklighet.

I väntan på den stund då det blir möjligt att bygga denna nya värld, skulle det vara fåfängt, även för revolutionärer, att förneka den dagliga kampen från fall till fall, som måste föras mot utsugning och profitörer för att från dem återta några av de värden de under lagligt skydd lyckats frånröva arbetarna. Men detta betyder inte att man för att kunna genomföra en sådan uppgift får beblanda sig med motståndaren, söka efter någon sorts överenskommelse med honom eller i något avseende schackra med honom - tvärtom! Ty den minsta svaghet hos oss kommer han att utnyttja för att blanda sig i våra affärer och för att erbjuda oss falska friheter.

Var ock en må stanna hemma hos sig själv - då kommer allting att gå bäst. Och även om de modfällda kan finna det oangenämt: Arbetarklass och företagare ska alltid betrakta varandra med döda blickar; de är motståndare och inte partners.

Aktionen kommer att bli direkt - eller ingen aktion alls. Om det inte längre råder förvirring i de sociala striderna blir de effektiva och kommer att leda till seger.

Henri Bouyé

S I A

SIAs nationalkommitté informerar medlemmarna, sektionerna och vännerna att en kanadensisk SIA-sektion bildats.

Idealistiska vänner i Montreal beslöt den 21 mars 1954 att bilda denna gren av SIA. Alla närvarande förklarade sig anta den franska sektionens stadgar.

Nationalkommittén står i livlig brevväxling med de kanadensiska kamraterna sedan i januari 1954 och hjälper den nya sektionen både moraliskt och materiellt.

Genom cirkulärskrivelser kommer medlemmarna att erhålla vidare informationer om den kanadensiska sektionens verksamhet.

För SIAs Nationalkommitté

Sekreteraren

Påminnelse om stadgarna

På CNT-Fs sjätte kongress krävde ett syndikat från Toulouse att utländska kamrater, bosatta i Frankrike, skulle respektera IAAs stadgar och ansluta sig till franska CNT.

Kongressen uttalade dessutom en önskan om att alla sektioner kom ihåg artikel 7 i stadgarna som handlar om internationella förflyttningar, och där det heter:

> "Artikel VII. Varje medlem i en till IAA ansluten organisation som där betalt sina avgifter men flyttat till ett annat land, måste i detta land inom en månad gå in i ett motsvarande syndikat inom IAAs central i det nya landet, utan att inträdesavgift behöver betalas."

Medlemmarna i emigrantorganisationer som får bringa stora offer, behöver inte uppfatta denna appell som en nedsättande kritik. Den är avsedd att motverka vissa missbruk som måste stävjas.

Offerandan och hängivenheten för IAAs sak, som kännetecknar nästan alla spanska och bulgariska emigranter, är så välkänd att de aldrig kan betvivlas.

+

Meddelande

Förbindelsekommittén för spanska CNT i Ariège, Frankrike, meddelar att den upprättat ett arkiv i St. Girons. Alla uppmanas att sända dit tryckssaker, dokument m.m.

+

Spanska CNT-E inför sin 5te interkontinentala konferens

CNT i Spanien för en intensiv kamp mot Franco och hans regim och arbetar under jorden trots det förtryck och de förföljelser som oavbrutet pågår mot den. CNT-E hjälper CNT i Spanien på alla områden och särskilt genom solidaritet med fångarna och alla frihetliga kamrater som blivit Francosystemets offer. Sedan många år har CNT i exilen i denna riktning genomfört stora ansträngningar som vittnar om dess höga moral och solidariska anda.

Sedan 1939, spanska inbördeskrigets slut, har CNT och Spaniens Frihetliga rörelse aldrig upphört med sin verksamhet - trots det nederlag som tillfogades det spanska folkets kampkrafter genom den spanska reaktionens styrkor stödda av Hitlers och Mussolinis fascistiska horder.

Sedan Frankrikes befrielse och Hitlers fall har CNT i exilen haft tre kongresser med över 400 delegater för lokalfederationerna. Den har också hållit två stora interkontinentala konferenser och fem interkontinentala "plenos". Detta innebär att denna stora organisation, den andra i storleksordning inom IAA, har samlats alla år för att diskutera sina problem - både i samband med den spanska befrielsekampen och problem hänförande sig till IAA, den internationella revolutionära syndikalismen och inre organisatoriska angelägenheter.

CNT-Es arbete under dessa år var av stor betydelse. F.n. är organisationens organ veckotidningarna "CNT" och "Solidaridad Obrera", Paris, med stor upplaga. Dessutom utkommer en "Solidaridad Obrera" i Mexiko. Med stöd av landsflyktiga kamrater utges också i Mexiko "Tierra y Libertad", vars namn påminner om gamla internationella frihetliga publikationer. CNT i exilen har också utgivit tidskriften "Cenit" och i Paris ävenså Solidaridad Obreras litterära månadsbilaga.

Rörelsen i exilen genomför också en viktig förlagsverksamhet. Av de publicerade verken nämner vi "CNT i den spanska revolutionen", ett verk i tre band. CNT i exilen upprätthåller denna verksamhet tack vare viljan och uthålligheten hos sina anhängare.

+

Kampen i Spanien fortsätter

Franco har inte kunnat kväva rösten hos dem som inte har för avsikt att dölja sina tankar. Den illegala "Soli" har åter utkommit! Vi kan inte säga med vilken tillfredsställelse vi mottagit det första numret som utkommit till fördelning.

Ett år har gått sedan Francos bödlar tystat dess röst genom att inspärra, tortera, mörda de frihetskämpar som inte vill underkasta sig, dessa hjältar besjälade av offeranda, som åter höjt facklan som lyser i det mörker som diktatorn spritt över spanska folket. Vilket exempel för oss! Hur mycket måste vi arbeta för att bli dem värdiga! Vi återger här nedan några översättningar ur det historiska numret - den hälsning som de illegala kamraterna i Soli riktar till IAA och till de syndikalistiska och anarkistiska kamraterna i världen.

Soli hälsar arbetarna i IAA

Soli, som nu utkommer i Barcelona, riktar en broderlig hälsning till IAA, dess sekretariat, till arbetarna i alla länder som är anslutna till den revolutionära syndikalistiska internationalen, och uppmanar dem att fortsätta med sin solidaritet för det förtryckta Spanien.

Leve IAA! Leve den revolutionära syndikalismen!

+

Hälsning till kamraterna i utlandet

Varken Soli eller CNT kommer någonsin att glömma er broderliga gest. Vi är broderligt tacksamma, kamrater i CNT-E, i Solidaridad Obrera, Paris, Solidaridad Obrera i Mexiko, Cultura Proletaria i USA, Açao Direta i Brasilien, Voluntad i Uruguay, Adunata dei refrattari i New York, Combat Syndicaliste i Paris - ni alla frihetliga kamrater och syndikalister i Frankrike, Nordafrika, Belgien, England, Mexiko, Panama, Venezuela, Bolivia, Chile, Kanada, Argentina och Uruguay; italienska och spanska kamrater i Nordamerika, arbetare inom IWW, kamraterna i Schweiz, Italien, Holland,Danmark, kamrater i franska CNT, i SAC, anarkistiska kamrater i Sverige, Kamrater i IAA, i alla sektioner, syndikalistiska och anarkistiska kamrater i hela världen - er solidariska hjälp åt Soli är värdefull för oss. Er solidaritet för Solidaridad Obrera och Spaniens CNT rör våra hjärtan!

Hjälp oss - vi kommer inte att göra er besvikna.

Alla samfällt mot den gemensamma fienden!

Leve den internationella arbetarsolidariteten!

Leve det spanska folkets frihet!

Leve CNT!

Solidaridad Obrera

USI - Italienska Syndikalistiska Unionen

Den första maj höll vi distriktskonferens för Norditalien i Genua-Sestri. Den 6 juni deltog vi i en distriktskonferens för Emilien och den 30 samma månad sammanträdde Nationalkommittén i lokalerna för tidskriften Cuaderni di Cultura Sociale, Rom.

Rom valdes till sammanträdesplats på grund av sitt geografiska läge, mitt emellan Nord- och Syditalien.

Sammanträdets syfte var genomförandet av lämplig arbetsfördelning och tillämpandet av vissa beslut på Livornokongressen. Vi tror att diskussionerna i Rom fått frågorna att klarna och det lovar gott. Det beslöts att sammankalla USIs nästa kongress till den 23-24-25 april 1955 i Modena (Emilien) och att till densamma inbjuda en representant för IAAs sekretariat.

Den 25 juli deltog vi i en distriktskonferens i Turin. Vi hjälper till på alla platser och gör så gott vi kan trots våra svaga ekonomiska resurser och med stora offer för att bygga upp en stor sektion åt IAA.

++++++++++++++++++++++++++

++++++++++++